

Antaa mennä, pojat

Syksyllä 1996 kaksi neljännen vuosikursin opiskelijaa, ystäväni Vesa Koivisto ja minä menimme silloisen pääsihteerin Eero Junkkaalan puheille. Mielessämme oli itänyt innostus ja halu järjestää STI:hin käytännön kysymyksiin pureutuva kurssi. Kesusteluissa toisten opiskelijoiden kanssa oli toistuvasti tullut esille tarve saada käytännön eväitä kesäteologin tehtäviä ja seurakuntatyötä varten. Olihan niin, ettei tiedekunta tarjonnut kovinkaan paljon ”kättä pidempää”. Ajattelimme, että instituutin luonteeseen tuollainenkin kurssi sopisi mainiosti. Eero otti ideamme lämpimästi vastaan, ja hänen myönteinen asenteensa kiteytyi mielessämme valtuutukseksi: ”Antaa mennä, pojat”. Sitten ryhdyttiinkin tuumasta toimeen. Tuloksena oli koko kevään kestänyt kurssi, joka keskittyi käytännön seurakuntatyöstä nouseviin haasteisiin.

Pyrkimyksemme oli saada luennoimaan pitkän seurakuntakokemuksen omaavia pappeja ja muita asiantuntijoita. STI:ssä vierailivat sitten tuona keväänä mm. kirkkoherrat Ensio Klemi ja Keijo Rainerma. Mieleen jäivät elämään myös Pekka Kasiksen mainio johdatus Mukulamessuun ja saarnan havainnollistamiseen sekä Osmo Vatanen, jonka jokainen lause huokui rakkautta jumalanpalvelusta kohtaan. Mukaan kutsuttiin rohkeasti myös henkilöitä, jotka eivät olleet STI:n ”vakiokasvoja”, kuten professori Miikka Ruokanen. Monien kiinnostavien aiheiden värittämä kevät huipentui ”kesäteologin selviytymispakkaukseen”, koko lauantaipäivän rupeamaan, jossa opiskelijat opettivat toisiaan. Käsitelystä olivat kaikki tärkeimmät rippikoulutunnit, joiden runko ja erilaisia toteutustapoja käytiin yhdessä lävitse. Päivän antina jokainen sai mukaansa vinon pinon valmiita rippikoulutunteja, joita pystyi hyödyntämään kesäteologin työssä.

STI:n toiminnassa mukana oleminen on merkinnyt hyvin paljon ja antanut tärkeitä rakennuspuita papin työhön. Heti fuksivuodesta alkaen mieltä lämmitti se, että teologiaa ei tehty otsa rypyssä ja toisin ajattelevia tunnustuskirjan lausumilla kivittäen, vaan pilke silmäkulmassa toinen toistaan kunnioittaen. Vaikka asia oli painavaa eikä se aina päästänyt helpolla, silti eksegeettiseltä aamukahviltä ja monista muista tilanteista lähdettiin hyvillä mielin, siitä kiitos. Tuki-jäsenenä olen havainnut, että sama asenne on jatkunut edelleen.

Erityisesti iloitsen siitä, että STI:ssä teologian tekemiseen liittyy oman kutsumuksen pohdinta. Tuo pohdinta ei lopu valmistumiseen, vaan jatkuu läpi elämän. ”Puhunko ja teenkö oikeita asioita?”, ”Olenko Jumalan tarkoittamalla paikalla?” ovat uudelleen ja uudelleen kysymisen arvoisia kysymyksiä. Eräs piispoistamme toteaa, että Jumalan palvelijan elämä on täynnä omia ja toisten ristejä. Usein on niin, että Jumalaan uskomisen lisää ristien näkemistä. Kuitenkin omien ristiensä keskellä pappi on Ristin kantaja. Tämä sekä velvoittaa että lohduttaa. (Eero Huovinen: *Pappi?*)

Vielä lopuksi on todettava, että elämä ja STI yllättävät. Tuota mainitsemaani kurssia järjestäessämme en vielä tiennyt, millainen siitä tulee. Enkä sitäkään, että pyytäessäni silloista Meilahden rovastia luennoimaan tulini soittaneeksi tulevan vaimoni enolle. Vuonna 2009 tulee kuluneeksi kymmenen vuotta pappina ja aviomiehenä. Molemmissa tehtävissä saan jatkaa Jumalan armon varassa ja siihen tukeutuen.

Matti Vehviläinen
Lempäälän seurakunnan kappalainen